

Phần 11

Chương 41 Âm Thanh Quái Lạ

Chừng mười mấy phút sau, tôi rớt cuộc đã dần bình tĩnh trở lại từ trong cơn sợ hãi đó, liền chậm rãi mở mắt ra, cố gắng khống chế tâm trạng của bản thân, đồng thời tự nhủ mình bây giờ chỉ như đang nằm trên giường thôi, còn các thi thể xung quanh thì chỉ là đồ chơi, không việc gì phải sợ.

Nhưng tôi càng suy nghĩ như vậy thì lại càng cảm thấy hoang mang, vì thứ mùi hôi thối nồng nặc tỏa ra từ các thi thể vẫn đang không ngừng chui vào mũi tôi. Tuy tôi đã ở giữa núi thây này hơn một tiếng đồng hồ nhưng thứ mùi đó vẫn nồng đậm một cách khó tả, hơn nữa đám dòi bọ trong các thi thể thỉnh thoảng lại bò lên người tôi, khiến tôi sợ hãi tột độ, chẳng có lòng dạ nào mà suy nghĩ tới những việc khác.

Tôi bây giờ tưởng chừng như sắp sụp đổ đến nơi, chỉ muốn điên cuồng gào to lên mấy tiếng nhưng lại sợ bị lũ quái thú ở dưới kia chú ý tới. Tôi không biết khi mình phải đối mặt với nguy hiểm lần nữa, liệu hai món thần khí trên tay còn có thể phát huy tác dụng hay không, do đó tôi nhất định phải giữ tỉnh táo, không để mình rơi vào trạng thái mất kiểm soát.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, tuy cái bụng vẫn trống rỗng nhưng thể lực của tôi đã khá hơn rất nhiều so với vừa rồi. Tôi chống tay đứng dậy, cố gắng ngược mắt nhìn lên cao để các thi thể kia không lọt vào tầm mắt mình, thế rồi tôi lê tấm thân mỗi một đi bước thấp bước cao giữa các thi thể, mãi đến khi đã đi tới chỗ sườn dốc tôi mới dừng lại.

Tôi biết rất rõ mình bây giờ tuyệt đối không thể quay lại, bởi con quái thú vừa rồi nhất định là đang rình rập trong một góc tối nào đó, chỉ cần tôi lọt vào phạm vi tấn công của nó thì hậu quả sẽ khó mà lường trước được, vậy nên tôi chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước mà thôi.

Tôi lén đưa mắt ngó xuống bên dưới núi thây, phát hiện mười mấy con quái thú kia vẫn đang ăn xác chết. Tôi thật sự có chút hoài nghi những xác chết này là do Nguyên Lương Vương cố tình vớt ở đây để nuôi đám quái thú kia, chẳng rõ tại nơi đây rốt cuộc có bao nhiêu xác chết, e rằng không tới một vạn thì cũng phải có tám nghìn. Sáu trăm năm nay, nhất định là đã có vô số người phải chết trong ngôi mộ cổ này, thủ đoạn của Nguyên Lương Vương thực là quá tàn độc.

Tôi bắt đầu cẩn thận di chuyển qua phía bên trái, cố gắng để không phát ra bất cứ âm thanh nào. Vì đôi mắt của đám quái thú kia chỉ là vật trang trí nên tôi có thể lợi dụng điểm này để thoát thân, chỉ cần tôi đi vòng ra xa một chút là

chắc hẳn có thể tránh khỏi bọn chúng, nhưng điều kiện tiên quyết là không được phát ra bất cứ âm thanh nào, bằng không nhất định sẽ rơi vào cảnh bị bọn chúng vây công.

Thời gian cứ thế trôi qua từng giây từng phút, tôi cũng càng lúc càng tới gần đám quái thú kia, có điều bọn chúng vẫn không hề phát hiện ra sự tồn tại của tôi, điều này khiến tôi bình tĩnh hơn nhiều. Ba mươi mét, hai mươi mét, mười mét, tôi đang ở cách bọn chúng càng lúc càng gần. Trong khoảnh khắc này, cơ thể toàn thân tôi đều căng cứng, cảm giác hồi hộp không ngớt trào dâng.

Mười mét, đây đã là khoảng cách cực hạn mà tôi có thể lại gần lũ quái thú rồi, nếu lại đi tiếp thêm nữa, cho dù bọn chúng không nhìn thấy tôi, cho dù tôi không phát ra bất cứ tiếng động nào thì dựa vào hệ thống cảm quan, bọn chúng nhất định vẫn có thể phát hiện ra sự tồn tại của tôi nên tôi liền dừng lại không đi tiếp nữa. Tôi trầm suy nghĩ, dựa vào mười mấy chiếc đinh vít cuối cùng tôi có liệu có thể dụ hết đám quái thú kia đi xa không? Nếu thành công thì cố nhiên là kết cục tốt nhất, nhưng nếu chỉ dụ được một phần đám quái thú, hoặc thậm chí chỉ một con quái thú không bị dụ đi, vậy tức là tôi đã thất bại, mà trong tay tôi chỉ có một lượng đinh vít thế thôi, do đó cơ hội sẽ không đến lần thứ hai.

Tôi nắm chặt chỗ đinh vít đó trong tay, tâm trạng có chút căng thẳng, hơi thở cũng bắt đầu trở nên dồn dập. Tôi chậm rãi đưa tay phải lên, vì lần này có nhiều quái thú quá, một chút động tĩnh nhỏ e là khó có thể thu hút được sự chú ý của bọn chúng, vì vậy nên tôi dự tính sẽ chia số đinh vít còn lại ra để ném trong ba lần. Lần đầu tiên không thể ném đi quá xa, mục tiêu chủ yếu là thu hút sự chú ý của bọn chúng, lần thứ hai vẫn không thể ném đi quá xa, nhưng phương hướng nhất định phải thay đổi một chút, khiến bọn chúng cho rằng con mồi đang bỏ chạy, còn lần thứ ba thì nhất định phải ném xa hết mức có thể, bởi lẽ sau lần ném thứ ba ấy, tôi sẽ phải lập tức bỏ chạy khỏi đây.

Sau khi dự trù xong toàn bộ kế hoạch, tôi liền chuẩn bị tiến hành. Lặng lẽ cầm chắc ba cái đinh vít trong tay, tôi ngắm chuẩn cự ly, sau đó ném về phía sau lưng đám quái thú. Bởi vì lần này tôi ném ba cái đinh vít cùng lúc nên động tĩnh tạo thành rất lớn, sau nháy mắt đã thu hút được sự chú ý của đám quái thú, bọn chúng nháo nhào bò về phía sau lưng.

Có điều lần ném này của tôi không thể tính là quá thành công, bởi lẽ vẫn còn một con quái thú ở yên chỗ cũ, nó không hề bị thu hút bởi âm thanh do những cái đinh vít phát ra, thậm chí ngay đến thân thể cũng chẳng động đậy chút nào.

Tôi nhủ thầm, có lẽ đến lần ném thứ hai nó sẽ có phản ứng, thế là lại ném ba chiếc đinh vít nữa ra, mà vị trí của lần ném này là ở phía bên phải của đám quái thú. Đám quái thú quả nhiên đã trúng kế, ngỡ rằng con mồi đã thay đổi phương hướng bỏ chạy, thế là lập tức xoay người đuổi theo. Nhưng rất lạ, con quái thú vừa rồi không động đậy lúc này vẫn nằm yên một chỗ, chẳng hề có phản ứng.

Lúc này tôi đã bắt đầu cảm thấy nôn nóng, vì trong tay tôi chỉ còn lại năm chiếc đinh vít cuối cùng, nếu vẫn không thể dụ nó chạy đi thì kế hoạch của tôi

coi như hoàn toàn thất bại. Nhưng tôi đã đi được hai nước cờ rồi, không thể nào không đi nốt nước cờ thứ ba. Tôi nhủ thầm chết thì chết, dù sao tình cảnh của mình bây giờ so với chết cũng chẳng tốt hơn là bao, và phải chăng tôi đã phải chịu đựng đủ các loại sợ hãi rồi, nếu cứ tiếp tục thế này mãi, dù tôi không chết thì e cũng sẽ biến thành kẻ điên mất.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, tôi ném nốt năm chiếc đinh vít cuối cùng đi, vị trí đinh vít rơi vẫn nằm ở hướng như lần ném thứ hai, có điều khoảng cách thì xa hơn mười mấy mét. Ngoài ra, lần này tôi ném đồng thời tới năm chiếc đinh vít, âm thanh phát ra lớn hơn trước đó rất nhiều, không có lý nào mà con quái thú cuối cùng kia lại không bị dụ qua đó.

Đáng tiếc hiện thực thường luôn tàn khốc, con quái thú này giờ một mực không chịu động đậy đó vẫn chẳng khác gì lúc trước, cứ nằm thu lu một chỗ. Nó giống như một con cáo già đã thành tinh, cái bẫy của người thợ săn không có tác dụng gì với nó. Phải làm sao bây giờ? Tôi đã không còn cái đinh vít nào nữa. Hay là tôi cứ tranh thủ dịp này mà chạy xuống dưới đó luôn? Không xuống thì sẽ chết chắc, nhưng xuống dưới đó rồi, tôi phải đối phó với con cáo già kia như thế nào đây?

Đang khi tôi bần thần do dự, chẳng biết từ đâu chợt có một cơn gió mạnh thổi tới, cứ thế thốc thẳng vào lưng tôi. Tôi vốn chẳng có chút chuẩn bị, bỗng nhiên cảm thấy chân bị trượt một cái, thế rồi thân thể liền lăn lông lốc xuống dưới núi tuyết. Tôi lăn một mạch tới cạnh con quái thú nhất quyết không chịu động đậy kia mới dừng lại được, mà lúc này, đầu của tôi chỉ còn cách đầu nó chưa đầy năm centimét, nó chỉ cần há miệng ra tộp một cái là đầu tôi ắt sẽ phải dọn nhà đi nơi khác ngay. Tôi không kịp được kinh hãi kêu lớn một tiếng, rồi nhảy bật dậy, không chút suy nghĩ, co cẳng bỏ chạy ngay lập tức.

Tôi chạy dọc theo dòng sông ngầm về hướng hạ du, cũng chẳng rõ mình đã chạy được bao xa, chỉ biết mãi tới khi đôi chân đã trở nên mềm nhũn không chạy tiếp được nữa tôi mới dừng lại, rồi nằm ngửa ra mặt đất mà thở hồng hộc. Ngoái đầu nhìn lại, vẫn còn may, phía sau không có động tĩnh, con quái thú vừa rồi cũng không đuổi theo, tôi thật sự hoài nghi con quái thú từ đầu chí cuối không động đậy đó đã chết, bằng không không có lý nào nó lại buông tha cho tôi, mà với tốc độ của nó, muốn đuổi kịp tôi cần bản chẳng phí bao nhiêu sức lực.

Đáng ghét nhất vẫn là cơn gió quái dị đột nhiên thổi tới kia, nếu con quái thú đó chưa chết, rất có thể tôi đã phải mất mạng ngay tại chỗ rồi. Nhưngغمغم lại, nếu không có cơn gió đó, chắc tôi vẫn còn đang do dự không biết có nên xuống dưới hay không, rất có thể sẽ vì vậy mà bỏ lỡ mất cơ hội bỏ trốn tốt nhất, thành ra lần này tôi cũng không thể nói rõ cơn gió quái dị đó rốt cuộc đã giúp tôi hay hại tôi nữa.

“Bạch Vân Sơn, Bạch Vân Sơn, mau tới đây, mau tới đây!” Đang khi tôi nằm nghỉ ngơi trên mặt đất, đột nhiên có tiếng người gọi tên tôi, hơn nữa nghe

âm thanh đó thì dường như đang ở cách chỗ tôi không xa lắm. Tôi rất ngạc nhiên, ngỡ rằng mấy người Tôn Kim Nguyên đang gọi mình, vì giọng nói đó hình như là của Vương Tiên Dao. Có điều sau khi ngó quanh bốn phía, tôi lại chẳng nhìn thấy có bóng người nào, vậy thì ai đang gọi tôi đây? Trái tim tôi bất giác giật thột, chắc không phải có hồn ma bóng quế nào đó giữa núi thây kia bám theo tôi đấy chứ?

Nhưng không đúng, giọng nói đó rõ ràng là của Vương Tiên Dao, hơn nữa còn giống hệt với giọng nói đã kêu tôi bảo vệ dạ mình chầu thật cẩn thận. Sau nháy mắt, tôi giật mình bừng tỉnh, nhất định là mấy người Vương Tiên Dao không tìm thấy tôi nên dùng máy bộ đàm để gọi tôi rồi, tôi nhớ là khi xuất phát chúng tôi có mang theo máy bộ đàm mà.

Tôi lập tức mở ba lô leo núi ra, lục lọi một hồi nhưng lại chẳng tìm thấy máy bộ đàm đâu, chẳng lẽ tôi đã làm mất nó rồi? Vậy vừa rồi là ai đã gọi tôi? Hơn nữa nghe âm thanh đó thì rõ ràng là ở cách tôi không xa lắm. Nghĩ tới đây, tôi không kìm được nổi da gà, từng cơn sợ hãi trào lên không ngớt.

“Ai đang gọi tôi đây?” Tôi đánh bạo hô to một tiếng, đáng tiếc chẳng có ai trả lời, điều này khiến tôi càng cảm thấy sợ hãi. Tôi bất giác rung mình một cái, lập tức đứng bật dậy, hoang mang đưa mắt ngó quanh bốn phía.

“Đừng sợ, là tớ đây, mau tới đây, tớ đang ở ngay phía trước cậu thôi.” Giọng nói giống như là của Vương Tiên Dao đó lại vang lên lần nữa, trái tim tôi cơ hồ đã nảy lên đến tận cổ họng, nếu cứ tiếp tục thế này chắc nó sẽ nhảy ra khỏi miệng tôi mất.

Nhưng lý trí nói với tôi rằng mình không nên tin là trên thế giới này có sự tồn tại của ma quỷ, vì nếu thật sự có ma quỷ, con người còn có thể sống được sao? Hơn nữa đối phương rõ ràng đang gọi tên tôi, nếu đó là ma quỷ thì tại sao lại biết tên tôi được chứ? Và lại giọng nói đó tôi nghe thế nào cũng cảm thấy giống như là của Vương Tiên Dao.

Rồi tôi lại chợt nhớ ra, giọng nói đó không phải nói là cô ấy đang ở phía trước ư? Chưa biết chừng là Vương Tiên Dao đang ở bên đó gọi tôi ấy chứ! Hang động này thoáng đãng vô cùng, dù cô ấy có ở cách tôi một cây số gọi tên tôi thì âm thanh cũng có thể vọng tới đây, điều này không có gì là lạ cả.

Nghĩ tới đây, tôi lập tức cảm thấy kích động, mẹ kiếp, rốt cuộc đã có thể gặp lại bọn họ, tôi không cần phải đi một mình ở nơi đây nữa, cái cảm giác bất lực và sợ hãi khi không có ai khác ở bên giúp đỡ đó tôi đã chịu đủ lắm rồi. Tôi hét to: “Tiên Dao, Kim Nguyên, anh gầy, mọi người đợi một lát, tôi tới ngay đây!” Tôi vừa trả lời bọn họ vừa dốc sức chạy dọc theo dòng sông ngầm về hướng hạ du.

Tôi hưng phấn chạy về phía trước, giống hệt như một đứa bé xa nhà đã lâu, lúc này bỗng tìm được đường quay về, trong lòng vừa kích động lại vừa ám ức, chỉ còn thiếu điều rơi nước mắt nữa thôi.

Tôi cứ thế chạy như bay dọc theo dòng sông ngầm, lúc này dòng sông lại chợt ngoặt qua một bên, nhưng tôi vẫn chẳng thấy bóng dáng mấy người Tôn Kim Nguyên đâu, liền lơ mờ cảm thấy chuyện này có chỗ nào đó không đúng lắm. Tính đến giờ, tôi chạy cũng phải được mười phút rồi, theo tốc độ của tôi thì ít nhất cũng đã di chuyển được một cây số, vậy mà vẫn không nhìn thấy mấy người Vương Tiên Dao đâu, hơn nữa nơi này còn có một chỗ rẽ, nếu âm thanh thật sự vọng tới từ hướng hạ du, vậy thì không thể vang xa như vậy được, vì sau khi chuyển hướng, âm thanh sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Nhưng lúc này Vương Tiên Dao vẫn đang gọi tên tôi, mà âm thanh còn càng lúc càng rõ, lẽ nào bọn họ đang ở ngay sau ngã rẽ này ư? Nếu thật sự là như vậy thì bọn họ cũng tệ quá đi, không biết đi qua ngã rẽ rồi hãy gọi, như thế âm thanh sẽ có thể vang đi xa hơn một chút. Tôi không nghĩ nhiều thêm nữa, lại tiếp tục chạy về phía trước, hy vọng bọn họ đang ở phía sau ngã rẽ chờ tôi.

Tôi chạy một mạch nốt quãng đường cuối cùng đó, sau khi đi qua chỗ ngã rẽ thì không sao kiên trì tiếp được nữa, liền chống hai tay vào đầu gối mà thở hồng hộc. Tranh thủ lúc này, tôi ngẩng đầu nhìn về phía trước, nhưng cảnh tượng tôi nhìn thấy khiến tôi suýt ngất xỉu, vì phía trước mặt làm gì có bóng dáng ai đâu, chỉ có duy nhất một cánh cửa đá đứng sừng sững ở đó, hơn nữa còn đang mở rộng, cứ như là để chào đón tôi đến đây vậy.

Cũng chính vào lúc này, giọng nói của Vương Tiên Dao đã biến mất, tôi ra sức day mạnh hai tai, đúng thế, giọng nói của Vương Tiên Dao đã biến mất rồi. Chuyện này rốt cuộc là sao chứ? Chẳng lẽ khi tôi rơi xuống khe nứt này thì bị va đập vào đâu đó, cho nên đôi tai đã hỏng mất rồi?

Nhìn cánh cửa đang mở rộng trước mặt, tôi chẳng buồn quan tâm đôi tai của mình có phải đã bị làm sao rồi không, dù sao thì tôi cũng phải đi qua cánh cửa đá này, vì dòng sông ngầm chảy qua ngay bên dưới đó, tôi muốn tới được chỗ hạ du của dòng sông thì nhất định phải làm vậy mới xong, bằng không thì chỉ còn cách học theo lũ vịt bơi đi theo dòng nước thôi, mà tôi thì hiển nhiên là chẳng có cái bản lĩnh này.

Tôi đưa tay day mạnh tai thêm lần nữa, sau đó lại hét to mấy tiếng, phát hiện thính giác của mình vẫn bình thường, bèn cất bước đi về phía cánh cửa đá. Cánh cửa đá này được điêu khắc vô cùng tinh tế, bên trên có hai thiếu nữ quần áo phát phơ, bọn họ đều xách một chiếc giỏ trúc bằng tay trái, bên trong đựng rất nhiều cánh hoa, mà tay phải của bọn họ thì cầm một nắm cánh hoa, đang vung tay khẽ rắc. Tôi không kìm được thán phục, tuyệt vời thay bức họa tiên nữ tán hoa, không ngờ lại có thể sống động đến nhường này, cái thần thái chân thực cùng các đường nét đẹp để đó thực khiến người ta không kìm được phải suy nghĩ vu vơ.

Chương 42

Trùng Phùng

Nhìn cánh cửa đá được điêu khắc tinh tế đó, tôi ngỡ ngẩn đứng chân lại mất năm phút liền, sau đó mới giật mình tỉnh táo trở lại. Rồi tôi không do dự thêm nữa, đi thẳng vào bên trong cánh cửa đá đó. Bởi vì ánh sáng tỏa ra từ trap pha lê được tôi buộc trên cánh tay trái hết sức mãnh liệt, nên khi tôi vừa bước qua cánh cửa đá thì đã có thể nhìn thấy rõ ràng mọi cảnh vật bên trong.

Đây là một gian phòng đá hình tròn, kích thước xấp xỉ một sân bóng rổ, phần nóc có hình chóp, nếu nhìn kĩ thì thấy có chút giống với loại lều tròn của người Mông Cổ trên thảo nguyên. Cũng giống như cánh cửa đá kia, mọi đồ đạc trong phòng đều được điêu khắc vô cùng tinh tế, ngay phía trước mặt tôi có một bệ đá rất rộng, bên trên đặt một cỗ quan tài làm bằng đá cẩm thạch trắng, trên thành quan tài điêu khắc đủ các thứ chim quý thú lạ, còn có cả hoa văn hình mây lành, quy cách khá cao, nhất định là loại đãi ngộ dành cho người có cấp bậc chur hầu.

Tôi dời ánh mắt khỏi cỗ quan tài đá đó nhìn qua hướng khác, thấy bên phía tay phải tôi có một bức tượng được tạc theo kích thước người thật, rồi chợt phát hiện bức tượng đó không phải tượng đá mà là tượng gỗ, bên ngoài được sơn màu đỏ, nước sơn vẫn đẹp đẽ và hoàn hảo, cứ như vừa mới được sơn lên chưa lâu vậy, dưới ánh sáng rọi từ trap pha lê thỉnh thoảng lại phản chiếu ra những tia màu đỏ rực rỡ.

Chủ nhân của bức tượng là một thiếu nữ mặc trang phục thời cổ đại, mặt mũi rất mực hiền từ, thoạt nhìn thì thấy tuổi tác chỉ chừng trên hai mươi một chút. Khóe miệng nàng ta hơi nhếch lên, đôi mắt thì nhìn chăm chăm về phía trước, như đang mỉm cười nhìn mọi thứ trong gian phòng đá này.

Tôi cảm thấy nụ cười của nàng ta có chút quen thuộc, dường như đã từng được thấy ở đâu đó rồi, hơn nữa còn là thường xuyên nhìn thấy, nhưng nhất thời lại chẳng thể nhớ ra. Nàng ta cầm một chiếc gậy như ý⁽¹⁾, thoạt nhìn hết như một vị tiên nữ ở trên chín tầng trời, rất mực siêu phàm thoát tục, xinh đẹp động lòng người, mà đó mới chỉ là một bức tượng gỗ thôi, nếu là người thật, chắc không người đàn ông nào có thể không lay động trước nàng ta.

Nhưng tôi cứ cảm thấy mình đã từng nhìn thấy bức tượng này ở đâu đó rồi, có điều bây giờ lại không thể nhớ ra nổi.

Trong gian phòng đá này còn bày một số đồ đạc khác, chẳng hạn như bàn đá, ghế đá, bàn trang điểm đá, sự bố trí như thế làm gì giống với một lăng mộ, rõ ràng là khuê phòng của một nữ tử thời cổ đại, hơn nữa phong cách này thuộc về vùng Trung Nguyên, chẳng hề ăn nhập với các tòa cung điện kiểu Mông Cổ mà Nguyên Lương Vương cho xây dựng.

Tôi bất giác hoài nghi bức tượng gỗ này vốn là một con người thật, và nàng hiện giờ đang nằm trong chính chiếc quan tài đá cẩm thạch trắng kia. Chẳng rõ cô gái này có quan hệ thế nào với Nguyên Lương Vương, nhưng tôi nghĩ chắc

không phải là vợ, bằng không nàng đã được trường sinh bất lão cùng Nguyên Lương Vương rồi chứ chẳng phải chết ở đây như thế này.

Vậy nàng rốt cuộc là ai? Lẽ nào là một nữ tử triều Minh bị bắt tới đây? Đáng tiếc Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao không có ở đây, bằng không với kiến thức của bọn họ thì nhất định sẽ đoán ra cô gái này là người của thời đại nào.

Tôi đang mãi nghĩ xem chủ nhân của ngôi mộ này rốt cuộc là ai thì vai phải chợt bị người ta vỗ khế một cái. Tôi sợ giật nảy mình. Vừa nãy, khi đi vào gian phòng đá này, tôi đã để ý rất kỹ, thấy ở đây không có bất cứ một người hay một vật sống nào cả, tại sao lúc này lại có người vỗ vai tôi được cơ chứ? Lẽ nào tôi vừa bị quỷ bá vai? Vậy há chẳng phải là nó muốn tìm tôi làm thể thân hay sao? Mà có khi nào con quỷ đó chính là người ở trong quan tài kia không?

Hồi nhỏ, tôi từng nghe bà nội nói, nếu lỡ bị quỷ bá vai thì ngàn vạn lần chớ có ngoảnh lại nhìn, bằng không con quỷ đó sẽ hóa thành một làn khói xanh rồi thừa cơ chui vào trong ngũ quan của bạn, để rồi từ đó xâm chiếm thân thể và linh hồn bạn. Tuy tôi không tin trên thế gian này có ma quỷ tồn tại, nhưng thời gian gần đây, những chuyện kỳ lạ xảy ra thực sự quá nhiều, thành ra tôi không thể không xem xét lại thế giới quan của mình.

Tôn Kim Nguyên có một câu này rất đúng: Thế giới rộng lớn bao la, không chuyện kỳ lạ gì là không có, chưa chắc bạn đã nhìn thấy tất cả mọi thứ, cho nên phạm việc gì cũng vậy, thà tin là có chứ đừng nên cho là không, kéo không đến lúc bạn thật sự gặp phải rồi, có hối hận thì cũng đã muộn.

Cho nên, có đánh chết tôi cũng không thể ngoảnh đầu lại được, nếu không thì chết chắc. Lúc này, trên lưng tôi, mồ hôi lạnh đã tuôn ra đầm đìa, toàn thân bắt đầu run rẩy, cuối cùng không kìm được kêu toáng lên một tiếng, định co cẳng chạy về phía trước mong thoát khỏi sự đeo bám của con quỷ sau lưng. Nhưng không ngờ đối phương lại nhanh hơn tôi một bước, bàn tay đặt trên vai tôi đột nhiên dùng sức kéo mạnh, cơ thể tôi liền xoay tròn nửa vòng, mặt đối mặt với đối phương.

Lúc này, cổ họng tôi như nghẹn lại, không thể nói dối một lời. Nhìn khuôn mặt ở ngay trước mắt, tôi đột nhiên có cảm giác muốn khóc, thế rồi cổ họng rốt cuộc đã thông suốt, tôi không kìm được cất tiếng mắng: “Khốn kiếp, cậu đúng là đồ khốn, muốn dọa chết tớ hay sao? Đến rồi mà không chịu kêu lên một tiếng, cậu không biết là cái trò quỷ bá vai đó tà môn lắm hay sao? Tôn Kim Nguyên, bây giờ tớ thật sự muốn cắn cậu một cái đấy!”

Tuy ngoài miệng mắng như vậy nhưng tôi đã kích động ôm chặt lấy gã khốn đó rồi. Đúng thế, người vừa đặt tay lên vai tôi không phải ma quỷ, mà là Tôn Kim Nguyên. Đứng phía sau cậu ta còn có anh gầy và Vương Tiên Dao, nhìn sắc mặt anh gầy thì chắc hẳn đã qua cơn nguy hiểm. Lúc này Vương Tiên Dao đã không kìm được bật khóc thút thít, ngay đến anh gầy cũng không kìm được bước tới ôm lấy tôi một cái thật chặt.

Tôi trước giờ chưa từng cảm thấy nhớ nhung bè bạn của mình đến thế, trong lòng vừa kích động lại vừa căm phẫn, cảm giác đó khiến tôi muốn khóc to lên thành tiếng. Cuộc trùng phùng này khiến tôi tìm lại được hy vọng. Tôi biết mình bây giờ đã không phải một mình đối mặt với tất cả nữa, bạn bè của tôi đều đã trở lại bên tôi, có bọn họ ở đây, tôi sẽ không phải bất lực và tuyệt vọng như ban nãy nữa.

Sau khi buông anh gầy ra, Tôn Kim Nguyên chỉ tay vào tôi, cất tiếng mắng lớn: “Cậu còn dám mắng tớ sao? Ba người bọn tớ đứng sau lưng gọi tên cậu suốt một lúc lâu, thế mà tên khốn cậu lại chẳng thèm trả lời, cứ ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vào bức tượng gỗ kia, bọn tớ còn tưởng cậu bị trúng tà rồi cơ đấy!”

Tôi nói sao có thể như vậy được, nếu ba người bọn họ đứng phía sau gọi tôi, khoảng cách lại gần như thế, không có lý nào mà tôi lại không nghe thấy. Rồi tôi lại chột nghĩ hay là tai mình thật sự đã có vấn đề rồi, khi thì nghe nhầm, khi thì ngễnh ngãng, nếu thế tôi chẳng phải đã biến thành một kẻ tàn phế rồi hay sao?

Thấy tôi ngây người ra đó suốt hồi lâu mà chẳng nói năng gì, Tôn Kim Nguyên vội hỏi tôi đang nghĩ gì mà lại bần thần cả người như vậy, tôi lộ vẻ lo lắng đáp: “Chắc tai tớ có vấn đề rồi, vì vừa nãy tớ thật sự chẳng nghe thấy gì cả.”

Tôn Kim Nguyên kinh ngạc nói: “Thế thì quả là lạ thật, lần trước khi bọn tớ gọi cậu, hình như cậu cũng không nghe thấy. Lẽ nào tai cậu có tật, gọi cậu từ phía sau thì cậu sẽ không nghe thấy? Sao trước đây tớ không phát hiện ra điều này nhỉ?” Tôn Kim Nguyên nói xong liền trầm tư suy nghĩ, trông bộ dạng thì hình như đang gặp phải một vấn đề gì đó vô cùng khó hiểu.

Tôi hỏi: “Cậu nói thế là có ý gì? Cái gì mà lần trước gọi tớ tớ cũng không nghe thấy chứ?”

Tôn Kim Nguyên liền đáp: “Chuyện này nói ra thì dài lắm, hơn nữa tớ mà kể thì cậu nhất định sẽ sợ giật nảy mình cho mà xem.”

Tôi nói: “Cậu có gì thì cứ nói thẳng ra đi, đã tới lúc này rồi, đừng có dây dưa lằng nhằng thêm nữa.”

Tôn Kim Nguyên dường như không biết phải bắt đầu từ đâu, bèn quay sang nhờ cậy Vương Tiên Dao: “Tiên Dao, tớ không giỏi ăn nói, chuyện này xin nhờ cậu vậy.”

Nhìn bộ dạng lúng túng của Vương Tiên Dao thì hình như không muốn kể chuyện này ra lắm, có điều sau khi suy nghĩ một lát, cô nàng rút cuộc vẫn kể lại đầu đuôi mọi chuyện cho tôi nghe.

Hóa ra lúc ở hang đá phía bên trên, sau khi tôi rơi xuống khe nứt kia không lâu thì mấy người Vương Tiên Dao cũng gặp phải tình cảnh giống hệt tôi, bị rơi vào trong một khe nứt khác hình thành khi hang đá sụp đổ. Có điều bọn họ rất

may mắn, sau khi rơi xuống thì không bị thương, càng đừng nói gì tới việc bị hôn mê, bởi lẽ bọn họ vừa hay rơi vào giữa một hồ nước.

Sau đó bọn họ cũng giống như tôi, phát hiện phía bên cạnh có một dòng sông ngầm, mà hồ nước bọn họ vừa rơi xuống đó vốn là do dòng sông ngầm này tách dòng mà ra. Bọn họ cũng nhanh chóng phát hiện ra nước dưới sông không phải là nước chết, nếu cứ đi theo dòng nước thì chắc hẳn sẽ tìm được đường ra. Thế là bọn họ liền nhanh chóng trèo lên bờ, bắt đầu đi về hướng hạ du của dòng sông.

Chưa đi được bao xa thì Tôn Kim Nguyên bị vướng chân vào một thứ gì đó, thế là ngã đập mặt xuống đất. Cậu ta vừa mắng chửi om sòm vừa lồm cồm bò dậy, lại đưa tay phủi bụi đất trên người, nhưng chợt phát hiện tay mình vô cùng nhớp nháp, cứ như bị dính phải mỡ vậy, hơn nữa cái thứ trên tay còn có mùi hôi thối kinh khủng. Cậu ta nhủ thầm lẽ nào bên bờ sông có cá chết và mình đã vô tình giẫm phải?

Nhặt chiếc đèn pin vừa mới đánh rơi lên, Tôn Kim Nguyên soi xuống đất, rồi không tìm được kinh hãi lùi về phía sau liền ba bước. Hóa ra thứ cậu ta vấp vào không phải cá chết mà là một cái xác người, bên trên đầy dòi bọ, khiến người ta nhìn vào mà nổi cả da gà.

Tôn Kim Nguyên xưa nay vẫn luôn to gan lớn mật, sau một thoáng kinh ngạc liền nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Cậu ta cẩn thận đi vòng qua xác chết đó, cống anh gầy vừa bị rơi xuống đất lên, sau đó liền cùng Vương Tiên Dao tiếp tục đi về phía trước. Nhưng Tôn Kim Nguyên không ngờ được phía trước còn xuất hiện nhiều xác chết nữa, có một số nằm ngay giữa đường đi, nhưng đa phần là trôi nổi giữa dòng sông ngầm, cứ thế đập dềnh theo dòng nước, tựa như những cánh bèo vô định.

Tôn Kim Nguyên bắt đầu phân tích, cậu ta cho rằng dòng sông ngầm dưới lòng đất này và hang đá phía bên trên nhất định phải có chỗ thông với nhau, và đó có lẽ là mương thoát nước. Còn các thi thể này thì chắc hẳn là của các nô lệ đã chết. Bọn họ sau khi qua đò liền bị Nguyên Lương Vương sai người vớt vào mương thoát nước, rồi xuôi dòng trôi vào trong dòng sông ngầm này, chẳng ngờ phía dưới vừa hay có nơi nước chảy ngược, thế là các thi thể mới tụ vào một chỗ, mà khi nước sông dâng lên thì có một số thi thể bị đẩy lên bờ, thành ra cả trên bờ và dưới sông đều có xác chết.

Rồi Vương Tiên Dao lại chợt nhớ ra lúc này chỉ có ba người bọn họ ở đó, còn tôi thì đã mất tích, liền bảo Tôn Kim Nguyên đi tìm tôi. Tôn Kim Nguyên đặt anh gầy xuống, để đề phòng có điều gì bất trắc xảy ra nên đi tìm lấy một tảng đá lớn làm vũ khí, sau đó bắt đầu đi khắp xung quanh tìm kiếm tung tích của tôi.

Tôn Kim Nguyên đã tận mắt nhìn thấy tôi rơi xuống dưới khe nứt kia, sau khi suy nghĩ, cậu ta cho rằng vị trí mà tôi rơi xuống có lẽ cách chỗ mấy người

bọn họ không quá xa, rất có thể là ở ngay phía trước, thế là bắt đầu đi dọc theo dòng sông về hướng hạ du để tìm kiếm, vừa tìm vừa gọi to tên của tôi.

Đi được một lúc, cậu ta đột nhiên phát hiện xác chết ở phía trước càng lúc càng nhiều thêm, bèn dừng lại, lấy từ trong ba lô leo núi ra một chiếc gậy huỳnh quang, lắc mạnh mấy cái, sau đó ném về phía trước.

Trong khoảnh khắc đó, cậu ta thực không dám tin vào những điều mà mình nhìn thấy, vì ở chỗ cách cậu ta hơn hai mươi mét có vô số thi thể được chất thành đống, cứ như một ngọn núi vậy, số lượng thi thể nhiều không kể xiết, khiến cậu ta nhìn mà đổ mồ hôi lạnh, lập tức quay trở lại nói những chuyện này cho Vương Tiên Dao nghe.

Về sau, mấy người bọn họ cũng gặp phải tình cảnh gần giống như tôi, vì đường đi đã bị núi cây chặn mất, nên đành phải trèo qua mà đi, kể đến tất nhiên cũng gặp phải loại quái thú có bộ dạng gần giống như cá sấu ấy, vì bọn chúng quá nhiều, Tôn Kim Nguyên và Vương Tiên Dao căn bản không phải là đối thủ, họ đành quay về chỗ cũ.

May mà đúng vào lúc này, anh gậy đã tỉnh lại, sau khi nghe Tôn Kim Nguyên kể về tình hình trước mắt thì cũng cảm thấy vô cùng nan giải, vì lũ quái thú kia thực sự quá đông, cho dù anh ta đang ở trong trạng thái tốt nhất thì cũng chỉ có thể giải quyết được một hay hai con là cùng, huống hồ lúc này anh ta đang bị thương.

Không còn cách nào khác, bọn họ đành tạm thời dừng chân lại đó nghỉ ngơi. Cuối cùng vẫn là Vương Tiên Dao tỉnh tở, nhìn ra lũ quái thú kia tuy có mắt nhưng không nhìn thấy gì, thế rồi cũng nghĩ ra kế sách diệu hổ ly sơn giống như tôi, kết cục sau đó thì không khác tôi là mấy, tuy có chút nguy hiểm nhưng rồi vẫn vượt qua được.

Trên đường đi, bọn họ phát hiện ra thanh đao cổ mà tôi vốn cầm trong tay trước khi bị rơi xuống khe nứt, liền khẳng định tôi nhất định đã bị rơi xuống một chỗ nào đó ở gần đây. Vì bên cạnh núi cây sau lưng có rất nhiều quái thú, do đó bọn họ không dám hò hét gọi tên tôi, đành đi tiếp về phía trước tìm kiếm. Nhưng mới đi được chưa đầy năm mươi mét, bọn họ đã phát hiện trước mặt lại có một núi cây nữa, khỏi cần nghĩ cũng biết, ở đó nhất định là có rất nhiều quái thú rồi.

Chính vào lúc này, bọn họ nhìn thấy trên núi cây trước mặt đột nhiên bùng lên một luồng ánh sáng màu trắng. Vương Tiên Dao vô cùng kích động, nôn nóng nói: “Tớ nhận ra luồng ánh sáng đó, nó nhất định là do tráp pha lê phát ra, cho nên, tớ có thể khẳng định Bạch Vân Sơn đang ở chỗ đó, mà chưa biết chừng lúc này cậu ta đang ác chiến với lũ quái thú kia ấy chứ, chúng ta phải mau mau qua đó giúp cậu ta một tay mới được.”

Thế rồi ba người bọn họ không nói gì thêm, cho dù biết ở núi cây trước mặt có rất nhiều quái thú đang chờ đợi mình nhưng vẫn chẳng hề ngần ngại, ra sức

xông tới. Nhưng rất lạ, khi bọn họ tới gần núi thây đó thì luồng ánh sáng màu trắng chiếu ra từ tráp pha lê bỗng mờ dần đi, cuối cùng tắt hẳn, còn bọn họ thì rơi vào vòng vây của lũ quái thú, may mà sau một hồi ác đấu, cuối cùng đã trốn thoát được.

Ghi chú:

1. Gậy như ý là một món đồ tượng trưng cho sự tốt lành, may mắn, thường được làm bằng ngọc, trúc hoặc là xương, gồm hai phần, phần đầu có hình như cây nấm linh chi hoặc là đám mây, phần cán hơi cong.

Chương 43

Tiếng Gọi Của Hồn Ma

Nói tới đây, Tôn Kim Nguyên không kìm được lộ vẻ khó hiểu hỏi tôi: “Vân Sơn, cậu nói thật đi, lúc đó có phải cậu đang ở chỗ núi thây không vậy?”

Tôi suy nghĩ một chút, thấy luồng ánh sáng màu trắng mà mấy người Tôn Kim Nguyên nhìn thấy rất có thể chính là do tráp pha lê phát ra khi cứu tôi, mà khi bọn họ tới gần núi thây thì rất trùng hợp, chính là thời điểm mà tôi đang chạy như bay về hướng hạ du của dòng sông ngầm, vậy nên ánh sáng chiếu ra từ tráp pha lê mới mờ dần, cuối cùng thì tắt hẳn.

Tôn Kim Nguyên nghe xong phân tích của tôi thì thoáng lộ vẻ trầm ngâm, sau đó nói: “Là như vậy ư? Thế thì đúng là trùng hợp quá! Có điều tớ vẫn còn một chuyện chưa hiểu lắm. Đó là sau khi rời khỏi núi thây, ba người bọn tớ cũng chạy như bay dọc theo dòng sông ngầm, chẳng bao lâu sau đã nhìn thấy cậu.”

“Lúc đó hình như cậu đang nằm trên mặt đất, bọn tớ cứ nghĩ cậu đã xảy ra chuyện, liền vừa chạy về phía cậu vừa gọi to tên cậu. Nhưng sau khi nghe thấy những tiếng gọi ấy, cậu liền giống như phát điên, rõ ràng là đang gọi lại tên của ba người bọn tớ, thế mà lại tiếp tục chạy về phía trước.”

“Rất có thể lúc đó cậu cũng giống như bây giờ, căn bản không nghe thấy tiếng gọi của bọn tớ, cho nên tớ mới nói là cậu không phải ngẩn ngẫn lẩn đầu tiên.”

Nghe xong những lời này của Tôn Kim Nguyên, đầu óc tôi bất giác trở nên tê dại. Rồi tôi chợt nhớ tới một vấn đề nghiêm trọng khác, bèn hỏi: “Phải rồi Kim Nguyên, không lâu trước đây, có phải các cậu từng dùng máy bộ đàm gọi tớ không? Còn nữa, khi tớ nằm trên mặt đất thì quả thực đã nghe thấy có người gọi tớ, nhưng âm thanh không phải vang tới từ phía sau mà rõ ràng là từ phía trước, hơn nữa tớ chỉ nghe thấy tiếng của Tiên Dao thôi, không hề nghe thấy tiếng của cậu và anh gầy.”

Tôn Kim Nguyên nghe tôi nói thế thì tỏ ra vô cùng sợ hãi, lắp bắp hỏi: “Cậu... cậu nói cái gì cơ? Máy bộ đàm? Cậu hãy kể cho bọn tớ nghe xem cậu đã gặp phải những chuyện gì đi, mà đừng có dọa tớ đấy nhé!”

Không chỉ Tôn Kim Nguyên bị mấy câu nói của tôi làm cho kinh sợ, ngay đến Vương Tiên Dao và anh gầy cũng đều như thế, tất cả cùng nhìn chăm chăm vào tôi bằng ánh mắt khó mà có thể tin nổi. Tôi đột nhiên ý thức được rằng lần này e là mình thật sự gặp phải một vấn đề gì đó cực kỳ ghê rợn, chỉ nhìn vẻ mặt của ba người kia thôi là đã đủ biết. Thế rồi tôi kể lại tường tận cho bọn họ nghe tất cả tao ngộ của mình trong khoảng thời gian vừa qua.

Nghe tôi kể xong, Tôn Kim Nguyên mở trừng cặp mắt to như mắt bò của mình ra, nói: “Không thể nào! Tuy chúng ta đã mua máy bộ đàm, nhưng sau đó lại nhớ ra là khi ở dưới lòng đất, máy bộ đàm không thể nhận được tín hiệu nên không mang theo. Còn nữa, hồi nãy, cả ba người bọn tớ đều gọi to tên cậu, sao cậu lại chỉ nghe thấy tiếng của Tiên Dao thôi chứ? Tớ thấy cậu không phải nghe nhầm hay ngẩn ngơ gì đâu, rất có thể là bị ma quỷ đùa bỡn rồi đây!”

Chẳng lẽ trên thế gian này thật sự có ma quỷ tồn tại? Tự nơi đáy lòng tôi thầm hỏi bản thân như thế, nếu không, những chuyện mà tôi đã trải qua trước đó phải giải thích như thế nào đây? Còn nữa, tôi chợt nhớ tới một vấn đề nghiêm trọng hơn, chính là cơn gió quái dị đột ngột thổi tới kia.

Khi đó, tôi đang trong cơn hoảng loạn nên không kịp phân tích vấn đề này, bây giờ nghĩ lại, đó chẳng phải cũng là một chuyện hết sức quái lạ ư? Bao nhiêu điều cổ quái như thế liên tục xuất hiện trên người tôi, vậy thì tuyệt đối không thể dùng hai chữ trùng hợp để giải thích nữa rồi, và bây giờ chỉ còn một khả năng duy nhất nữa thôi, đó là tôi thật sự đã gặp ma.

Tranh thủ lúc chúng tôi thảo luận về vấn đề này, anh gầy cẩn thận đưa mắt ngó quanh bốn phía, sau đó dường như phát hiện ra điều gì, bèn quay sang hỏi tôi: “Vừa rồi cậu nói tiếng gọi tên cậu mà cậu nghe thấy là của một cô gái đúng không?”

Tôi không chút nghĩ ngợi, lập tức trả lời: “Đúng thế!” Đưa mắt nhìn qua phía Vương Tiên Dao một chút, tôi bổ sung thêm: “Hơn nữa, tiếng gọi đó nghe cứ như là của Vương Tiên Dao vậy.”

Anh gầy chỉ tay vào bức tượng gỗ kia, lại cất tiếng hỏi tiếp: “Vậy vừa rồi khi bọn tôi gọi cậu, có phải là cậu đang nhìn chăm chăm vào bức tượng gỗ này không?”

Tôi khẽ gật đầu. Anh gầy không kìm được nhíu chặt đôi mày, mãi hồi lâu sau mới nói với tôi: “Lần này cậu có quá nửa là đã gặp một hồn ma, có điều theo tôi thấy, đối phương không hề muốn hại cậu.”

Ngay đến anh gầy cũng nói là tôi đã gặp ma, vậy tôi chẳng phải là hết cách cứu rồi ư? Nhưng nghe ý của anh gầy thì hình như anh ta biết được tôi đã bị loại

ma nào bám lấy, thế là tôi nôn nóng hỏi: “Anh nói thế là có ý gì? Có phải anh còn biết được điều gì khác nữa không?”

Anh gầy khẽ gật đầu, trầm giọng đáp: “Nếu tôi đoán không nhầm thì trong lần đầu tiên cậu nghe thấy âm thanh đó, con ma nữ đó có ý nhắc nhở cậu, hy vọng cậu bảo vệ dạ mình châu cho tốt. Tôi nghĩ đối với cô ta, dạ mình châu cũng là một thứ vô cùng quan trọng, do đó cô ta mới không muốn món thần khí ấy bị cậu làm mất.”

“Còn về trận gió quái dị thổi vào lưng cậu thì rất hiển nhiên là do cô ta tạo ra để cứu cậu, vì cô ta biết rõ con quái thú đó đã chết, mà cậu khi đó lại đang do dự không chịu chạy trốn ngay. Còn về tiếng gọi cậu trong lần cuối cùng thì chẳng có gì khó hiểu cả, cô ta nhất định là muốn đưa cậu tới một nơi đặc biệt.”

“Là nơi nào vậy?” Tôi bất giác hoang mang, lẽ nào con ma nữ đó muốn tôi đi vào trong quan tài của cô ta để làm bạn với cô ta? Quan tài! Hai chữ này giống như một tia sét đánh thẳng xuống đầu tôi, tôi lập tức ngoảnh lại nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài cẩm thạch trắng trên bệ đá, đột nhiên hiểu ra điều gì. Thế rồi tôi quay qua nhìn anh gầy, run rẩy hỏi: “Ý của anh là chủ nhân của gian phòng này đã cố tình dụ tôi đến đây phải không?”

Tôn Kim Nguyên nói: “Tớ thấy lời của anh gầy có lý lắm. Cậu có biết sau khi vào phòng, bọn tớ đã nhìn thấy cậu có vẻ mặt như thế nào không?”

Tôi khẽ lắc đầu tỏ ý không biết. Tôn Kim Nguyên liền cười hà hà, nói tiếp: “Bọn tớ thấy cậu cứ nhìn chằm chằm vào bức tượng gỗ kia, ánh mắt mê đắm, dù bọn tớ gọi thế nào cậu cũng không có phản ứng. Theo tớ thấy, cậu nhất định là đã bị con ma nữ đó làm cho mê muội rồi, còn cô ta thì đã ở nơi này nhiều năm, có quá nửa là không chịu nổi sự cô đơn, do đó mới mong cậu đến đây bầu bạn.”

Không ngờ đến lúc này rồi mà cậu ta còn có tâm trạng bồn chột tôi, tôi không kìm được tức tối nói: “Bớt chém gió đi nhé, cái gì mà bị cô ta làm cho mê muội chứ, vừa rồi chẳng qua tớ chỉ hơi ngơ ngẩn một chút thôi, cậu đừng có mà ăn nói linh tinh.”

Vương Tiên Dao cũng nói với Tôn Kim Nguyên: “Cậu đừng có làm nhộn lên nữa, tớ thấy chuyện này tuyệt đối không đơn giản đâu. Tại sao cô ta lại chỉ đưa Vân Sơn tới đây mà không phải là người khác? Bên trong đó ắt là có nguyên nhân đặc biệt.”

Tôn Kim Nguyên cười xấu xa, nói: “Chuyện này chẳng phải rất đơn giản sao, chúng ta ở đây chỉ có ba người đàn ông, mà trông Vân Sơn đang hoảng nhất, con ma nữ đó không nhìn trúng cậu ta thì còn nhìn trúng ai được nữa?”

Tôi thấy Tôn Kim Nguyên lúc này quả thực là tếu táo quá mức, vừa định đáp lại cậu ta vài câu thì anh gầy đã xua tay ngăn lại, nói: “Câu hỏi vừa rồi của cô Vương đúng là đã nhắc nhở tôi. Tôi thấy con ma nữ đó có lẽ không nhắm vào

người nào cả mà chỉ nhắm vào tráp pha lê và dạ minh châu trên tay Vân Sơn mà thôi.”

Lại là hai thứ đó, mẹ kiếp, kể từ khi đoạt được hai món thần khí này, tôi chưa từng được may mắn chút nào, trong lòng chỉ hận không thể lập tức hủy chúng đi, khiến chúng không bao giờ có thể hại người được nữa.

Tôn Kim Nguyên thấy tôi định đập tráp pha lê cùng dạ minh châu xuống đất thì vội vàng ngăn lại, đồng thời nôn nóng nói: “Cậu đừng có làm bừa như thế chứ, cậu nghĩ hai món bảo bối này là của một mình cậu ư? Cậu đừng quên, nói gần một chút thì bốn người chúng ta đã phải liều mạng mới có thể đoạt được chúng, còn nói xa hơn thì có bao nhiêu người đã vì chúng mà mất mạng chứ?”

“Cậu đã nhìn thấy mấy ngọn núi thầy kia chưa, những con người đó đều bị hai thứ này hại đấy, cậu cứ thế mà đập vỡ chúng đi há chẳng phải là hời cho chúng quá hay sao? Hơn nữa, chúng đều là thần khí đấy, cậu nghĩ mình có thể phá hỏng được chúng hay sao? Lẽ nào cậu đã quên ngay cả thanh đao cổ chém sắt như bùn kia cũng chẳng thể khiến tráp pha lê sút mẻ lấy một miếng?”

Lời của Tôn Kim Nguyên xem ra cũng có lý, ngay đến thanh đao cổ sắc bén kia mà còn chẳng chém vỡ được tráp pha lê, vậy thì độ cứng của nó chắc hẳn chẳng kém kim cương là bao. Nhưng tôi thật sự không hiểu nổi, nếu con ma nữ kia muốn có được tráp pha lê và dạ minh châu thì tại sao không trực tiếp đoạt lấy mà phải làm ra nhiều chuyện như thế làm gì? Rõ là quá rắc rối!

Anh gây giải thích với chúng tôi: “Bởi vì trên người cậu có bùa Mô Kim, ma quỷ không thể đến gần được, cho nên con ma nữ đó chỉ có thể pháp thuật quấy nhiễu cậu, khiến thính giác của cậu có vấn đề, sau đó từ từ dụ cậu đến nơi này. Cũng may là trên người cậu có bùa Mô Kim đấy, bằng không thì không chỉ có vậy thôi đâu, thậm chí còn có khả năng cậu đã bị con ma nữ đó khống chế toàn bộ thân thể, mà cho dù cô ta có nhập vào người cậu thì cũng chẳng phải là chuyện gì quá kỳ lạ cả.”

Tôi không kìm được cảm phẫn nói: “Xem ra con ma nữ đó cũng chẳng có lòng dạ gì tốt đẹp, tôi nhất định phải mở quan tài của cô ta ra, sau đó đập nát xác của cô ta, khiến cô ta vĩnh viễn không thể siêu sinh.”

Anh gây lập tức khuyên can tôi: “Cậu đừng có hành động lỗ mãng, chuyện không đơn giản như cậu nghĩ đâu. Nếu con ma nữ đó chỉ đơn thuần muốn đoạt lấy thần khí từ trong tay cậu, vậy nó đã chẳng cần cứu cậu làm gì, chỉ việc để con quái thú kia ăn thịt cậu rồi mang thần khí đi là được. Tôi thấy cô ta đưa cậu tới nơi này có thể còn là vì nguyên nhân khác, chúng ta cứ nên từ từ nghiên cứu trước đã.”

Chương 44

Như Hai Giọt Nước

Tôi đã xem qua mọi thứ trong gian phòng đá này một lượt, chẳng phát hiện ra chỗ nào đặc biệt, thế mà anh gầy lại nói ở đây có cửa ngầm. Không lâu sau, Vương Tiên Dao chợt nói: “Mọi sự bố trí trong gian phòng này đều giống với phong cách thời Minh, tớ nghĩ chủ nhân của gian phòng này rất có thể là một cô gái sống vào thời kỳ đó.”

Anh gầy khẽ gật đầu tỏ ý rằng Vương Tiên Dao nói không sai, nhưng Tôn Kim Nguyên lại chợt hỏi: “Vậy tại sao lại có một cô gái của triều Minh ở trong địa cung này? Lẽ nào cô ta là một cô vợ do Nguyên Lương Vương cướp về đây?”

Vấn đề này tôi đã nghĩ tới, có lẽ sự thực chính là như vậy, nhưng tại sao cô ta lại chết ở đây? Tôi thực không sao hiểu nổi, Nguyên Lương Vương đã có thể khiến cho quân sư của mình trường sinh bất lão, vậy thì không lý nào lại không để cho vợ mình được cùng trường sinh, trừ phi trước khi Nguyên Lương Vương cho xây dựng địa cung thì cô gái này đã chết rồi.

Nếu thật sự là thế, cô gái này có lẽ không phải do Nguyên Lương Vương cướp về mà là một vị phu nhân được mai mối cưới hỏi đàng hoàng. Phải biết rằng Nguyên Lương Vương tuy là người dân tộc thiểu số nhưng tốt xấu gì cũng là một vị vương gia, lấy một người phụ nữ tộc khác về làm vợ cũng không phải là việc gì quá ghê gớm, hơn nữa cũng không nhất định phải đi cướp.

Giống như những người có tiền bây giờ vậy, chỉ cần bọn họ thích thì chẳng khó khăn gì để lấy được một cô vợ ngoại quốc, đó là chuyện rất bình thường, đảm bảo sẽ có vô số người tranh nhau để được làm vợ bọn họ cho mà xem.

Lúc này, anh gầy đã đi lòng vòng quanh gian phòng đá một hồi lâu, nhưng nhìn bộ dạng nôn nóng của anh ta thì có lẽ còn chưa có phát hiện gì cả. Rồi anh ta đi tới nói với chúng tôi: “Tình hình rất tệ, tôi không phát hiện ra ở đây có cơ quan nào cả, xem ra chúng ta chỉ có thể rời đi theo dòng sông ngầm bên dưới gian phòng đá này mà thôi.”

Tôn Kim Nguyên nôn nóng nói: “Vậy làm sao được, anh thử nghĩ mà xem, dòng sông ngầm đó chảy sát qua ngay bên dưới gian phòng đá này, chúng ta không chỉ đơn giản là phải bơi qua đâu, mà phải lặn nữa đấy. Ai dám đảm bảo chúng ta có thể lặn một mạch tới chỗ cửa ra cơ chứ? Còn nữa, lẽ nào anh đã quên loài quái thú kia? Bọn chúng vốn sống ở dưới nước, một khi chúng ta xuống nước thì có khác nào tự dâng mình tới miệng bọn chúng đâu?”

Vương Tiên Dao suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu trong gian phòng đá này thật sự có cơ quan, tớ nghĩ, chắc nó được giấu trong cỗ quan tài đá kia đấy, vì chỉ còn nơi đó là chúng ta chưa kiểm tra thôi.”

Không đợi những người khác đưa ra ý kiến, Tôn Kim Nguyên đã lập tức giao cao hai tay tỏ ý tán thành. “Chúng ta cứ làm như vậy đi, lời của Tiên Dao rất có lý.”

Anh gầy suy nghĩ một chút, thấy cũng không còn cách nào khác, đành chiều theo ý mọi người, đi tới chỗ cỗ quan tài đá kia xem thử thế nào.

Nói đến mở quan tài thì Tôn Kim Nguyên tuyệt đối là một chuyên gia, cậu ta quan sát kết cấu của cỗ quan tài đá này một lát rồi nói: “Khe hở của cỗ quan tài đá này đã được rưới nước sắt rồi, cần phải dùng dao rạch qua đó thì mới mở được. Tiền bối, nhiệm vụ này xin giao cho anh đây!”

Anh gầy khẽ gật đầu, cầm theo thanh đao cổ kia đi tới bên cạnh cỗ quan tài đá, sau đó chọc mũi đao vào trong khe hở của quan tài, lại đi vòng quanh quan tài một vòng, chúng tôi tức thì nhìn thấy có rất nhiều vụn sắt rơi ra từ trong khe hở của cỗ quan tài đá đó. Sau khi lặp đi lặp lại việc này ba lần, anh gầy mới dừng lại, rồi khẽ gật đầu, nói với chúng tôi: “Được rồi, bây giờ có thể mở quan tài ra rồi đây!”

Nắp của cỗ quan tài đá này đoán chừng phải nặng tới nghìn cân, cho nên chúng tôi không thể nào trực tiếp lật nó lên được, đành bốn người hợp sức đẩy nó qua bên cạnh từng chút một. Ước chừng nửa tiếng đồng hồ sau, nắp quan tài rốt cuộc đã bị chúng tôi đẩy hẳn qua một bên. Vì sợ thi thể bên trong quan tài đã biến thành cương thi nên lúc này, Tôn Kim Nguyên tỏ ra ngoan ngoãn hơn nhiều, nắp quan tài vừa rơi xuống đất đã lập tức tránh đi.

Anh gầy cười, nói: “Yên tâm, chỉ cần chúng ta không để cô ta tiếp xúc với dương khí thì cô ta tuyệt đối không sống dậy được đâu.” Dứt lời liền nín thở đi tới phía trước quan tài.

Tuy chúng tôi đều rất sợ sẽ có một con cương thi nhảy ra từ trong quan tài, nhưng có một vị cao nhân như anh gầy ở bên, chúng tôi ai nấy đều cảm thấy can đảm hơn nhiều, tất cả lần lượt đi tới, muốn xem xem thi thể trong quan tài rốt cuộc có bộ dạng như thế nào.

Thi thể trong quan tài mặc một bộ đồ màu đỏ sậm, đôi bàn tay trắng nõn mịn màng nắm chặt đặt ngang trên bụng, tôi thật không ngờ thi thể của cô ta lại được giữ gìn hoàn hảo thế này. Tôn Kim Nguyên nói đó không phải trang phục bình thường mà là đồ hỷ dùng khi cưới hỏi. Tôi thầm nghĩ, chẳng trách bức tượng gỗ kia lại được sơn màu đỏ, hóa ra là mang ý này. Ngoài ra, vì trên đầu thi thể vẫn đội chiếc khăn đỏ che đầu nên chúng tôi không thể nhìn thấy dung mạo của cô ta.

Tôn Kim Nguyên cười, nói: “Xem ra cô gái này chết trong ngày thành hôn, bằng không đã chẳng mặc đồ hỷ mà vào trong quan tài. Thế này thì thật đúng như câu nói hỷ sự thành tang sự, tớ nghĩ cô ta có quá nửa là bị lão tặc Nguyên Lương Vương kia hại chết!”

Kỳ thực vào thời cổ đại, quyền cưới hỏi của các cô gái đều nằm trong tay cha mẹ, bởi thế mới có câu cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy. Chỉ cần cha mẹ nhìn trúng ai, con gái họ nhất định sẽ phải gả cho người đó, căn bản không có cơ hội để thương lượng. Mà cũng bởi vì nguyên nhân này, chẳng biết đã có bao nhiêu

đôi tình nhân bị chia cắt, chẳng biết đã có bao nhiêu cặp nam nữ si tình quyền sinh, xem ra cô gái trong quan tài cũng là hồng nhan bạc mệnh.

Tôi đột nhiên cảm thấy tò mò, muốn xem xem dung mạo của cô gái nằm trong cỗ quan tài đá này có giống với bức tượng gỗ kia không. Song có người còn nôn nóng hơn tôi, chính là Tôn Kim Nguyên. Cậu ta cười nói với tôi: “Tớ nói này Vân Sơn, cậu đã có vợ rồi đấy, việc này cậu không thể làm được, cứ nên để cho tớ đi, ai bảo tớ bây giờ vẫn còn độc thân cơ chứ, ha ha ha!”

Tôn Kim Nguyên cười vang mấy tiếng, sau đó liền lật chiếc khăn đỏ trùm đầu trên thi thể kia lên. Tôi vốn ngỡ là mình sẽ được nhìn thấy một trang giai nhân tuyệt sắc, chẳng ngờ khuôn mặt xuất hiện trước mắt chúng tôi lại quỷ dị tột cùng, khiến người ta nhìn mà kinh hãi. Trong khoảnh khắc đó, khuôn mặt bốn người chúng tôi đều như cứng đờ lại.

“Sao có thể chứ? Sao có thể thế này được chứ? Khốn kiếp, đây nhất định là ảo giác!” Tôn Kim Nguyên kêu to một tiếng, sau đó sợ hãi lùi về phía sau liền mấy bước, ngay đến chiếc khăn đỏ trùm đầu cậu ta đang cầm trong tay cũng run rẩy đánh rơi.

Tôi lúc này nào phải không tim đập chân run, dù có nằm mơ tôi cũng không thể nào ngờ dung mạo của thi thể trong quan tài đó lại giống hệt Vương Tiên Dao, chỉ là tuổi tác của Vương Tiên Dao lớn hơn cô ta một chút. Nhìn cô ta, tôi có cảm giác như nhìn thấy Vương Tiên Dao của mười lăm năm về trước, chẳng có chút khác biệt nào, cứ như được đúc ra từ một khuôn.

Vương Tiên Dao phải chịu sự đả kích lớn hơn bất cứ ai, cô nàng ngồi phịch xuống đất, không sao đứng dậy nổi nữa, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Sao lại giống nhau đến như vậy? Sao có thể như vậy được chứ?”

Tuy anh gầy cũng rất kinh hãi song rốt cuộc vẫn là người bình tĩnh trở lại trước tiên. Anh ta đưa tay lau những giọt mồ hôi lạnh vừa túa ra trên trán, an ủi Vương Tiên Dao: “Cô Vương, chuyện này chỉ là trùng hợp mà thôi, không cần coi là thật.”

Tôn Kim Nguyên chột nói: “Tôi thấy chuyện này chưa chắc đã là trùng hợp đâu. Anh thử nghĩ mà xem, Trung Quốc có một phẩy tư tỉ người, ngoài các cặp chị em sinh đôi ra, có bao nhiêu cô gái có quan hệ huyết thống mà lại có thể giống nhau như vậy nữa? Còn nữa, trong số một phẩy tư tỉ người đó, có bao nhiêu người theo nghề lật đầu này? Tôi dám khẳng định, con số này tuyệt đối không quá mười nghìn. Anh lại nghĩ tiếp xem, trong số mười nghìn người theo nghề lật đầu này, có bao nhiêu người là phụ nữ? E rằng không có tới một phần trăm đâu, chúng ta cứ tạm tính là có một trăm người đi, nhưng trong số đó lại có mấy người đến núi Lương Vương lật đầu chứ? Tôi nghĩ xác suất này gần như là bằng không. Ấy vậy mà Tiên Dao lại tới đây, hơn nữa còn có dáng vẻ giống hệt với thi thể trong quan tài kia, điều này tuyệt đối không thể giải thích bài hai từ “trùng hợp” được.”

Tôn Kim Nguyên dừng lại một chút, sau đó mới nói tiếp: “Tôi thấy chỉ có hai khả năng thôi, hoặc là Tiên Dao là kiếp này của thi thể kia, hoặc là thi thể kia là kiếp trước của Tiên Dao, tóm lại hai khả năng này không khác nhau là mấy, nói cách khác, bọn họ tuy hai mà một.”

Tôn Kim Nguyên nói ra một loạt những suy đoán của mình, tuy thoát nghe thì có chút khó tin nhưng đó lại là cách giải thích duy nhất có thể chấp nhận được vào lúc này. Tôi cũng tỏ ý tán đồng quan điểm này của cậu ta, bởi lẽ lúc trước con ma nữ kia từng gọi tên tôi, mà tiếng gọi đó quả thực giống với giọng của Vương Tiên Dao, chẳng trách khi đó tôi lại cho là Vương Tiên Dao đang gọi mình.

Anh gầy khẽ ho mấy tiếng, nháy mắt ra hiệu cho tôi và Tôn Kim Nguyên, ý bảo chúng tôi chớ có nói gì thêm nữa, bởi sắc mặt Vương Tiên Dao lúc này đã trở nên tái nhợt, rõ ràng là bị những lời vừa rồi của tôi và Tôn Kim Nguyên làm cho kinh sợ. Tôi và Tôn Kim Nguyên vội vàng ngậm miệng, không dám ho he gì nữa.

Rồi anh gầy nói với Vương Tiên Dao: “Chuyện sinh tử luân hồi này tôi nghe qua rất nhiều rồi, căn bản không như những gì hai người bọn họ vừa nói đâu, cho nên cô Vương không cần để việc này trong lòng làm gì. Theo tôi thấy, việc này chỉ là trùng hợp mà thôi. Trên đời này, những việc trùng hợp thật sự là nhiều lắm.”

Một hồi lâu sau, Vương Tiên Dao vẫn không sao bình tĩnh lại được, miệng há hốc, trên mặt ngợp đầy vẻ sợ hãi. Rất lâu sau đó, cô nàng ra sức lắc đầu một cái thật mạnh, hy vọng có thể làm mình bình tĩnh trở lại. “Thật thế sao? Đây chỉ là trùng hợp thôi sao?” Cô nàng bán tín bán nghi hỏi anh gầy.

Lần này không đợi anh gầy trả lời, tôi đã tranh đáp lấy: “Tiên Dao này, anh gầy đã nói như thế rồi thì cậu nên tin tưởng anh ấy mới đúng. Vừa nãy, tớ với Kim Nguyên chỉ nói linh tinh thôi, cậu chớ coi là thật.”

Tôn Kim Nguyên cũng cất lời phụ họa, nói với Vương Tiên Dao: “Hai đứa bọn tớ chẳng qua là xem nhiều phim thần thoại quá nên mới suy đoán linh tinh, cậu nhất định đừng cho là thật đấy, tất cả chỉ là trùng hợp mà thôi.”

Vương Tiên Dao có lẽ đã bị chúng tôi thuyết phục, bèn khẽ gật đầu, gương nở một nụ cười, tỏ ý mình đã không việc gì nữa rồi. Tôn Kim Nguyên thấy thế bèn thừa cơ chuyển chủ đề, quay sang hỏi anh gầy: “Phải rồi tiên bối, trong cỗ quan tài đá này hình như không có chỗ nào đặc biệt cả, trừ phi cơ quan nằm bên dưới thi thể của cô gái kia.”

Anh gầy suy nghĩ một lát rồi nói: “Cũng có thể là như vậy lắm, chúng ta cứ lên tìm thử xem sao.” Thế rồi lại quay sang nói với Vương Tiên Dao: “Phải rồi cô Vương, chi bằng cô hãy qua chỗ khác xem thử xem vừa rồi chúng tôi có bỏ sót mất chỗ nào không, như vậy tốt hơn đấy.”

Rõ ràng anh gầy cố ý muốn để Vương Tiên Dao chú tâm tới việc khác, hy vọng cô nàng sẽ không vì thi thể kia mà có những suy nghĩ vu vơ.

Vương Tiên Dao hiểu ngay dụng ý của anh gầy, khẽ “ừm” một tiếng rồi đi về phía chiếc bàn trang điểm. Lúc này, ba người chúng tôi bắt đầu suy nghĩ xem nên dò thi thể trong quan tài đi như thế nào, bởi lẽ hồn phách của cô gái này có lẽ đang ở gần đây, mà chúng tôi lại chuẩn bị mạo phạm thi thể của cô ta, cho nên không thể không lo lắng sẽ bị cô ta trả thù.

Nghĩ tới đây thì tôi không khỏi có chút lo lắng, còn Tôn Kim Nguyên cũng đã run lẩy bẩy, nói nhiệm vụ này giao cho anh gầy là tốt nhất, lý do rất đơn giản, anh gầy là cao nhân, ngay đến yêu ma quỷ quái cũng chẳng làm gì nổi.

Anh gầy thì lại không cho rằng như thế, có điều không phải anh ta sợ hãi mà là vì nguyên nhân khác. Anh ta giải thích với chúng tôi: “Không được, tôi đã lớn tuổi, đi ôm ôm áp áp thi thể của một cô gái thì còn ra thể thống gì nữa, chuyện này phải giao cho hai cậu làm mới được.”

Tôn Kim Nguyên nói: “Tiền bối, chuyện này có gì ghê gớm đâu, anh cứ coi như đang ôm em một bộ quần áo là được, chịu khó một chút đi anh.”

Nhưng bất kể Tôn Kim Nguyên khuyên nhủ thế nào, anh gầy cũng không đồng ý. Tôi suy nghĩ một chút rồi nói với Tôn Kim Nguyên: “Vừa rồi không phải cậu đã tranh lật khăn trùm đầu của người ta ư? Vậy tốt rồi, việc này cậu hãy làm luôn đi.”

Tôn Kim Nguyên xua tay lia lịa, vội vàng lùi về phía sau một bước, nói: “Không không không, vừa rồi là vừa rồi, bây giờ là bây giờ. Tớ đây vẫn còn độc thân, không thể cứ thế này mà chết đi được, hơn nữa tớ là con độc đinh ba đời, lỡ như tớ xảy ra chuyện gì, mọi người trong nhà tớ làm sao mà sống nổi? Lão Bạch, tớ thấy việc này cứ nên để cậu ra tay thì hợp lý nhất.”

Tôi thầm mắng một tiếng, gã khốn Tôn Kim Nguyên này thật không phải là người, cái miệng thối tha kia lời nào cũng xào qua xáo lại được, đến cuối cùng lý lẽ luôn thuộc về cậu ta. Tôi lườm cậu ta một cái vẻ khinh thường, nói: “Cậu được lắm, tớ coi như đã hiểu rõ con người cậu rồi.”

Tôn Kim Nguyên tỏ ra rất thất vọng. “Cậu nói thế là có ý gì chứ? Chúng ta quen nhau đã mấy chục năm, đáng lẽ cậu phải hiểu rõ con người tớ từ lâu rồi mới đúng chứ, xem ra chúng ta vẫn cần dốc bầu tâm sự với nhau một phen mới xong. Hơn nữa, con ma nữ kia một lòng mong cậu đến đây, nhất định là có ý với cậu, cậu đừng chạm vào thi thể của cô ta, tớ nghĩ cô ta sẽ không trách tội cậu đâu, cậu cứ yên tâm mà làm. Và lại người anh em tớ đây sẽ đứng một bên hộ giá cho cậu, lỡ như xảy ra chuyện gì, tớ nhất định sẽ vì cậu mà xung phong hãm trận trước tiên, tuyệt đối không để cậu bị mất một cọng lông nào.”

Anh gầy ngoảnh mặt qua một bên, ý tứ đó đã hết sức rõ ràng, rằng việc này đừng hòng trông gì vào anh ta. Tôi suy nghĩ một chút, thấy việc này quả là khó

khăn, có điều tôi cũng không muốn dây dưa với Tôn Kim Nguyên thêm nữa, trong lòng nhủ thầm, ngay đến chân núi thầy mà tôi còn có thể nằm nghỉ ngơi được thì thi thể trắng nõn mềm mại như thế này lẽ nào lại có thể làm tôi sợ được sao? Cho nên tôi đã đồng ý, vì dù sao việc này cũng phải có người làm mới được.